

2016. április 24. – Húsvét 5. vasárnapja

Abban az időben: Amikor az áruló Júdás kiment a teremből, Jézus beszélni kezdett: „Most dicsőül meg az Emberfia, s az Isten is megdicsőül benne. Ha Isten megdicsőül benne, Isten is megdicsőíti őt saját magában, sőt hamarosan megdicsőíti. Fiaim, már csak rövid ideig vagyok veletek. Új parancsot adok nektek: Szeressétek egymást! Amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást. Arról tudják majd meg, hogy tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt.”

Jn 13,31-33a.34-35

Kedves Testvérek!

A megdicsőítés, a megdicsőülés és a szeretet parancsa elszakíthatatlanok egymástól, hiszen Istent semmi nem dicsőítheti meg, kizárólag a szeretet. Az Atya csak azzal a szeretettel dicsőíthető meg, amellyel Krisztus szereti az Atyát és minket.

Szó szerint – az van a szövegben – *most kezdi el* megdicsőíteni az Atyát. Eddig nem kezdte el? Természetesen igen. Jézus, létének első pillanatától kezdve azon munkálkodik, hogy az Atya megdicsőüljön az ő életében. De csak akkor tud megdicsőülni, hogyha mindvégig, a beteljesedésig tart a szeretet. Jézus az utolsó vacsora termében mintegy rögzíti a dolgokat: Most lesz láthatóvá az a szeretet, amellyel az Atyát és bennünket szeret.

A búzamazag, ha elvetjük a földbe, elkezd pusztulni, azaz életre kelni. De a pusztuló mag nem mondhatja: na eddig, és ne tovább. A mag nem léphet ki abból, ami megindult benne: ennyi elég volt, nem akarok tovább pusztulni. A „pusztulás” egészen addig tart, amíg az új élet meg nem jelenik. Ugyanerről van szó a mi életünkben is. Istent szeretni csak akkor van értelme, ha mindvégig szeretjük. Ezt nem lehet abbahagyni egy ponton, mondván, már eleget szerettem. Az tudja megdicsőíteni Istent az életében, aki mindvégig szeret. Erről tudják meg, hogy tanítványaim vagytok. A *megtudni* azt jelenti: a tanítvány láthatóvá, fölismerhetővé teszi Mesterét.

Tegyünk kísérletet a dicsőség, a megdicsőítés végiggondolására. Vajon Isten megdicsőítésében ki a főszereplő: Isten vagy az ember? Vessünk egy pillantást a szentségek anyagára. Minden szentségben van valami, ami átlényegül, amiben valóra válik, hogy *Isten lesz minden mindenben*. A szentség anyagában ez valósul meg. A kenyér átlényegül, hogy Isten önmagát adhassa nekünk.

Amikor az ember *elkezd* az életszentség útján – Krisztus követésében – járni, akkor eldöntötte: ő mindvégig szeretni akarja Istent. Az élet megszentelése azt jelenti, hogy az emberségünk anyaga – a testünk, lelkünk, egész valónk – azt sugározza, azt jeleníti meg, aki őt betölti. A megszentelt élet láthatóvá teszi Jézus mindvégig való szeretetét. Nézzük meg ezt képekben.

Egy zeneszerző hogy tud megdicsőülni? Csakis akkor, ha lesznek, akik előadják a darabját. Ezért tehát a zeneszerző – a mi esetünkben az Atya – csak a másokban – a Fiúban és mibennünk –, a zenészekben tud megdicsőülni. És mi van a zenészekkel? Hogy tudnak ők megdicsőülni? Nem a magukét, nem a saját darabjukat, művüket adják elő, hanem azt, amit kaptak, amit ajándékként nekik adott az élet. És a nézők, a hallgatók? Amikor ténylegesen sikerül egy darab, amikor a zenekar remekel, akkor megdicsőül a zeneszerző a zenészek által; a zenészek a mű által; a közönség pedig hevülten, önfeledten tapsolva arról árulkodik, hogy végbement bennük is az, amit a mű sugárzott, azaz, részesei lettek a megdicsőülésnek. A taps azt jelenti, hogy magukévá tették – átjárta őket – a szerzőnek és az előadónak a művét.

A katolikus egyház számára nem mellékes, hogy szentté avat embereket. A lényegéhez tartozik, hogy a szentség meg tud jelenni benne, azaz meg tudja szentelni az emberek életét. Ha nincs senki, aki láthatóan, tapasztalhatóan szentté válik, akkor mi értelme van az Egyháznak? Jézus a lelkünkre köti: arról tudják meg, hogy tanítványaim vagytok, hogy elkezdtek, és mindvégig úgy szerettek, ahogy én szerettelek benneteket. Az életszentség kihirdetése azt jelenti: valakiben láthatóan megjelent az az új élet, amely – nem állt meg, nem tört meg, nem hagyta abba valahol, hanem – a teljességig szeretett. Amikor az Egyház fölismeri, és ünneplve kihirdeti valaki életszentségét, megdicsőülését, akkor voltaképpen részt is vesz benne. Amikor a szentté avatási szentmisén az emberek elkezdenek tapsolni, akkor nem csupán tiszteletadóan örülnek annak, hogy valakinek sikerült Istent megdicsőítenie, hanem éppen azáltal, hogy ujjongnak, már be is kapcsolódtak az ő dicsőségébe. Ugyanúgy, mint amikor a zenészeket elkezdik tapsolni, ezzel elismerik, hogy végbement bennük, amit a mű közölni akart.

Egész emberségünk a szentség anyagává tud lenni, mert be tudja fogadni, és meg tudja jeleníteni azt a szeretetet, amellyel Isten szeret minket. Kérnünk kell a Szentlelket, hogy adjon nekünk erőt és bátorságot, hogy elkezdjük Isten megdicsőítését, életünk megszentelését, és adjon kitartást, hogy mindvégig szeretni tudjunk őt úgy, ahogy Jézus. Ha ez sikerül, akkor sokan fognak örülni, erőt, fényt, világosságot, biztatást nyernek belőlünk.
Amen.